

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑ'Υ'

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ). — 'Η Μηλιά, ή τολμηρή και μικρούλα κόρη του ψαρά Νικόλα Ντερρό, καθώς περιπλανιόταν μία μέρα στη θραχώδη ακτή που άπλωνότανε μπρός στο φτωχικό σπιτάκι της, ανακάλυψε τυχαίως μία τρύπα που ώδηγοῦσε στο έσωτερικό ενός μεγάλου κι' άπροσίτου θράχου. 'Η Μηλιά μπαίνει έτσι μέσα στον θράχο, τον έπιθεωρεί και ξαναγυρίζει στο σπίτι της, άποφασισμένη να μὴν πὴ σὲ κανένα τίποτε γιά τὴν ανακάλυψι της. 'Επειτα από λίγον καιρό ο πατέρας της πνίγηκε μία μέρα που είχε βγει στο ψάρεμα με τρικυμία και έπειτα από μερικούς μήνες πεθαίνει και ή μητέρα της. 'Η Μηλιά μαζί με τὸν αδελφό της τὸν Γιαννάκη μένουν έρημα στον κόσμο. 'Η Μηλιά τότε γιά να ξεφύγουν από τὰ χέρια μιᾶς γρηᾶς μέγαιρας που θέλει να τὰ πάρη κοντά της, παίρνει τὸν αδελφό της και καταφεύγουν στον θράχο.

'Εκεῖ ζοῦν δυὸ περίπου μήνες, όλόμωναχοι, άποκλεισμένοι άπ' όλον τὸν κόσμο, μὰ ήσυχoi και σχεδόν εὐτυχισμένοι. Μὰ μία μέρα, ένας γλάρος που τὸν έχουν ξεημερώσει, τὸς φέρνει μία έπιστολή κάποιου άγνωστου, με τὴν όποια εκείνος τὸς πληροφορεῖ ότι άντελήφθη τὴν παρουσία τους στο θράχο. Τὰ δυὸ παιδιά περιτρώμα, έγκαταλείπουν τότε τὸν θράχο τους και τραβάνε γιά τὸ Παρίσι γιά να συναντήσουν μία συγγενή τους, τὴ θειά Κατίνα.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

'Εκεῖ κοντά στην καλύβια υπήρχε ένας σωρός από ροκανίδια. 'Η Μηλιά σκέφτηκε ότι μ' αυτά μπορούσε να κάνει ένα στρώμα στεγνότερο γιά τὸν αδελφό της, γιάτι τὸ χῶμα είχε θραχὴ πειὰ πολύ. Και σηκώθηκε. Μὰ ο Γιαννάκης τὴν κράτησε από τὸ φουστάνι.

— Διψάω, σου εἶπα. Ποῦ πᾶς; Στάσου δὲν θέλω να φύγης...

— 'Αφσέ με, θα γυρισω άμέσως. Πηγαίνω να πάρω κάτι ροκανίδια... δὲν εἶνε μακριά...

Και άποσπάσθηκε διὰ τῆς βίας άπ' τὰ χέρια του αδελφου της.

'Υστερ' από λίγο είχε φέρει μαζί της, όσα ροκανίδια της χρειαζόντουσαν και άφου έφτιαξε γι' αυτά ένα άρκετὰ καλό στρώμα, σήκωσε τὸν αδελφό της και τὸν ξάπλωσε εκεί.

— 'Ετσι εἶμαι πιὸ καλά, εἶπε ο Γιαννάκης. Μὰ έχω μία διψα!

— Γιά να ιδοῦμε, μήπως εἶνε κανένα ποταμάκι έδῶ κοντά ;

Και ή Μηλιά βγήκε πάλι άπ' τὴν καλύβια.

Τὸ πρῶτο πράγμα που εἶδε μπροστά της ήταν τὸ πουλί εκείνο — ένας κότσυφας — που τὸν είχε σκοτώσει τὸ κορακι τῆς νύχτας.

Δυστυχισμένο πουλί !... Τὸ κεφάλι του ήταν τρυπημένο άπ' τὸ ράμφος του όρνιου, και ή ράχη του ήταν μαδημένη...

— 'Ω! Πῶς τὸ λυπήθηκε ή Μηλιά τὸ άθῶο αυτό θῦμα!

Συλλογίσθηκε άμέσως τὸ Γιαννάκη της που κινδύνευε άρρωστος κι' άδόηθτος μέσα στο δάσος, κι' άφθονα δάκρυα κυλήσανε από τὰ μάτια της.

'Εψαξε έδῶ, έψαξε εκεί, μὰ νερὸ δὲν μπόρεσε να βρῆ πουθενά και άναγκάστηκε να γυρίση στην καλύβια με τὰ χέρια άδειανά.

'Ο Γιαννάκης κοιμότανε

'Η άρα θά ήτανε έννεα. Τὸ πουλιά κελσιδούσανε στο δάσος, πετοῦσαν από δέντρο σε ένα ρι γιά να βροῦνε τὴν τροφή τους... Οἱ σκύλοι πηδούσανε από κλαδι σε κλαδι...

'Η Μηλιά ένοιωθε τώρα κι' τὴ μεγάλη έξάντλησι. Τὸ ὕγρὸ και κρύο φουστάνι της, κελλημένο άπ' τὴν βροχή επάνω της, τὴν έκανε να τρέμη...

Ξαφνικά μέσα στον θάλαθ του δάσους, τῆς φά τρε κὴς άκουσε από μακριά, τὸ κρῆτε ενός άμαξιου.

... 'Αν ήταν μαζί με τὸν αδελφό της άπ' τὸν δρόμο, που εἶνε άπειξε οὔτε πηνήντα θήματα μακριά από τὴν καλύβια τους...

— Γιαννάκη, σηκώ !... Σήκω γρήγορα! Μου φαίνεται πῶς σωθήκαμε. 'Ελα, Γιαννάκη μου, γρήγορα!...

Και κούνησε τὸν αδελφό της γιά να τὸν κάνει να σηκωθῆ.

Τὸ παιδί ήταν χλωμό, κατὰ χλωμο, σαν πῶμα. Δοκίμασε με βία να σταθῆ μία στιγμή στα πόδια του, μὰ δὲν μπό-

ρεσε. Και όμως τὸ άμάξι πλησίαζε... 'Ο κρότος όσο πήγαινε άκουγότανε όλοένα και πιὸ καθαρά.

«'Αν δὲν τὸ προφθάσουμε, σκέφθηκε ή Μηλιά, άπόψε θά πεθάνουμε κ' οἱ δυό...»

Και με τὴ σκέψι αὐτὴ γονάτισε κι' έστρεψε τὴ ράχη της πρὸς τὸν αδελφό της.

— 'Ελα, Γιαννάκη μου... 'Ελα! Δόσε μου τὰ χέρια σου, τοῦ εἶπε.

'Ο μικρὸς κατάλαθε τὸν σκοπὸ τῆς αδελφῆς του και πέρασε, με ὅλη τὴ δύναμι, τὰ χέρια του γύρω στον λαιμό της.

Τότε ή Μηλιά, τὸν έπιασε άπ' τὰ πόδια, τοῦ τὰ δίπλωσε στη μέση της, σηκώθηκε με τὸ φορτίο του αδελφου της στη ράχη της κι' έξεκίνησε πρὸς τὸν δρόμο... 'Ηταν όμως πολὺ αὐνυτη!... Σε κάθε θήμα κλονιζότανε, σε κάθε θήμα άναγκαζότανε να στηρίζεται στους κορμούς των δέντρων... Μὰ ή φριχτὴ ιδέα ότι μπορούσε να μὴ προφθάση τὸ άμάξι, τῆς έδινε μία τέτοια ξαφνικὴ δύναμι, που με μία τελευταία άπελπισμένη προσπάθεια κατάρθωσε να περάση τὸν φραχτη και να βρεθῆ στον δρόμο.

'Εκεῖ όμως δὲν άνθεξε. 'Επεσε κάτω λιποθυμισμένη και ο Γιαννάκης δίπλα της, σωριάστηκε κι' αὐτὸς λιποθυμισμένος! ..

Τὴ στιγμή εκείνη, άπ' τὴ γωνιά του δρόμου πρόβαλε τὸ άμάξι.

— 'Εμπρός!... 'Εμπρός!... φώναζε ο νέος που τὸ ώδηγοῦσε.

Μὰ επειδὴ τὰ παιδιὰ δὲν σαλεύανε καθόλου και τ' άλογο προχωροῦσε καλπάζοντας επάνω τους, ένας άλλος κύριος πιὸ ήλικιωμένος από εκείνοι που κρατοῦσε τὰ χαλινάρια, τ' άρπαξε άμέσως με ὀρμη άπ' τὰ χέρια του και μ' ένα γρήγορο κίνημα, σαμάτησε τὸ άλογο...

Λίγο άκόμα και θά γινότανε δυστύχημα! Εὐτυχῶς τὰ μπροστινὰ πόδια του άλόγου, πατησανε λίγες πιθαμές μακριά άπ' τὸ σύμπλεγμα των ξαπλωμένων παιδιων, που έφραζε τὸν δρόμο.

Τότε ο νέος πήδησε άμέσως κάτω, κι' ένας μαῦρος υπῆρτης που καθότανε, πίσω στο άμάξι, τὸν άκολουθήσε και κρατώντας τὸ άλογο άπ' τὸ χαλινάρι, τὸ άνάγκασε να όπισθοχωρήση.

Σὲ λίγο κατέθηκε και ο ήλικιωμένος κύριος.

— Τί τρέχει ; ρώτησε.

— Εἶνε δυὸ παιδια, θεῖε μου, άκίνητα, σαν πεθαμένα. Τί ὠχρά που εἶνε !

Τότε ο θεῖος έβγαλε γρήγορα άπ' τὴν τσέπη του ένα μικρὸ κουτί με διάφωρα άρμακα, ήταν ένα πρόχειρο φαρμακειὸ από εκείνα που μεταχειρίζονται στις έξοχές και στα ταξίδια και άρχισε να τρίβη με αἰθέρα τὸς κροτάφους των παιδιων.

Πρῶτη άνοιξε τὰ μάτια της ή Μηλιά και ψιθύρισε:

— Σῶστε τὸν αδελφό μου!

— Γρήγορα, πᾶμε στο σπίτι, διέταξε τότε ο κύριος. 'Εσὺ Ζοζὸ (ήταν τὸ όνομα του μαῦρου υπῆρτη) θάλε τὸ κορίτσι μέσα στ' άμάξι, στα πόδια μας και πάρε μαζί σου τὸ άγόρι!...

'Η διαταγή του κυρίου έξετελέσθη άμέσως και ύστερ' από ένα τέταρτο τῆς ώρας, τὸ άμάξι έφθασε στη Λάνδη, στην έπαυλι του κυριου Ντουμάν.

'Εκεῖ πήγαινε άμέσως τὰ παιδιὰ στην κουζίνα και τὰ θάλανε κοντά στη φωτιά.

— Πέστε στην κυρία Πολυξένη, εἶπε πάλι ο ήλικιωμένος κύριος, να φέρη άμέσως σκεπάσματα. 'Εσὺ, Κατερίνα, γδύσε τὰ παιδιὰ και τρίψε τα δυνατά... 'Εσὺ, Ζοζὸ, να περιποιηθῆς τὸ άγόρι...

'Η Μηλιά, μόλις ένοιωσε τὴ θερμότητα τῆς φωτιάς, άνοιξε τὰ μάτια της, αλλά δὲν δέ-

γτηκε νά τῆς κάμουν τίποτε, πρὶν φροντίσουν πρῶτα γιὰ τὸν Γιαννάκη.

Ὁ μαῦρος τὸν κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά του... Τὰ μάτια του ἦσαν κλειστά. Νόμιζε κανεὶς πῶς τὸ παιδί ἦταν πεθαμένο...

Ἡ Μηλιά εἶχε συνέλθει πειὰ ἐντελῶς. "Ἐβγαλε τὰ βρεγμένα καὶ λασπωμένα ροῦχα τοῦ Γιαννάκη καὶ τὰ στέγνωσε στὴ φωτιά.

Ἐκεῖνη τῆ στιγμή, μπῆκε ἡ Πολυξένη, μιὰ ἡλικιωμένη γυναίκα με ἄσπρα μαλλιά καὶ με σκούφο ἀπὸ μουσελίνα, κι' ἔφερε

δυσὸ ζεστά σκεπάσματα, με τὰ ὁποῖα τυλίξανε τὸν Γιαννάκη. Λίγες στιγμὲς ἀργότερα ὁ Γιαννάκης ἀνοίξε τὰ μάτια του.

— Ποῦ εἶσαι, Μηλιά μου; ρώτησε με ἀσθενική φωνή.

— Ἐδῶ εἶμαι, πουλάκι μου. Πῶς εἶσαι τώρα;...

— Καλύτερα... Δὲν κρυώνω πειὰ. Μὰ ἔχω μιὰ δίψα.

— Τί θέλει; ρώτησε ὁ νέος, πού δὲν εἶχε ἀκούσει καλά.

— Πεινάει καὶ διψάει... Ἐχει νὰ φάη ἀπὸ χθές, τὸ καῦμένο...

— Τὸ δυστυχισμένο! ψιθύρισε ἡ κυρία Πολυξένη. Κατερίνα, ἔστάνε τὸν γρήγορα λίγο ζουμί. Ἐγὼ θὰ τοῦ ζεστάνω λίγο

κρασί με ζάχαρι...

— ὦ! εὐχαριστῶ... εἶπε ἡ Μηλιά, ἡ ὁποία κρατοῦσε τὸ κεφάλι τοῦ ἀδελφοῦ της.

Καὶ ἀφοῦ ζεστάθηκε τὸ ζουμί, πῆρε τὸ φλυτζάνι καὶ τὸ πλησίασε στὰ χεῖλη τοῦ Γιαννάκη.

Ὁ μικρὸς τὸ πῆρε με προθυμία καὶ με ὄρεξι. Ὑστερα ἀφοῦ ἔφαγε καὶ λίγο ψωμί καὶ ἤπιε τὸ ζαχαρωμένο κρασί, πού τοῦ ἄρεσε ὑπερβολικά, σινηλθε σχεδὸν ἐντελῶς κι' ἀνέκτησε τὶς δυνάμεις του.

— Βλέπετε! ἔκανε ἡ Μηλιά. Δὲν εἶχε τίποτα. Ἦταν ἀπ' τὴν πείνα... Κυττάχτε... τώρα πού ἔφαγε δὲν εἶνε πειὰ χλωμός...

— Ἐσύ, μικρή μου, δὲν πεινάς; ρώτησε τότε ἡ κυρία Πολυξένη, ἡ οἰκονόμος τῆς ἐπαύλεως.

— ὦ! Πεινῶ! ἔκανε ἡ Μηλιά. Ἄν μοῦ δίνανε κι' ἐμένα λίγο ψωμί καὶ λίγο νερό, δὲν θὰ ἔλεγα ὄχι.

— Ἐχει καὶ λιγάκι σούπα. Τὴν θέλεις;

— Τί καλὴ πού εἶσθε!...

— Πρέπει ὅμως, μικρή μου, ν' ἀλλάξης φορέματα, γιατί τὰ δικά σου εἶνε πολὺ βρεγμένα.

— Δὲν ἔχω ἄλλα ἀπ' αὐτὰ κυραρία! ψιθύρισε με ντροπὴ ἡ Μηλιά.

— Δὲν πειράζει, θὰ σὲ βολέψω ἐγώ. Ἡ γυναίκα τοῦ ἐπιστάτη μας ἔχει κορίτσι τῆς ἡλικίας σου. Θὰ τῆς γυρέψω λοιπὸν μιὰ ἀλλαξιά, κι' ἀφοῦ πλυθοῦν καὶ σιδερωθοῦν τὰ δικά σου φορέματα, τῆς δίνουμε πίσω τὰ δικά της...

— ὦ! Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, καλὴ μου κυρία. Ἐγὼ ξέρω νὰ πλένω καὶ νὰ σιδερώνω... Αὐτὴ τῆ δουλειά θὰ τὴν κάνω μόνη μου.

Σὲ λίγο ἡ μαγεύρισα ἔφερε γιὰ τὴ Μηλιά εἰς ἕνα πιάτο σούπα. Ὁ Γιαννάκης μόλις ἔνοιωσε τὴν ὀρεκτικὴ μυρουδιά της γύρισε τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ ζητήσῃ μιὰ κουταλιά...

Ἐκεῖνη ὅμως τῆ στιγμή εἶδε γιὰ πρώτη φορά ἀπὸ πάνω του τὸ μαῦρο πρόσωπο τοῦ ὑπηρέτη, τὸν ὁποῖο πέρασε πῶς ἦταν διάβολος καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ δυνατὰ, ἀπὸ τὸν φόβο του...

— Μὰ τί ἔπαθες, Γιαννάκη; ρώτησε ἡ ἀδελφή του.

— Βοήθεια, Μηλιά! Βοήθεια!...

Καὶ ὁ μικρὸς κατατρομαγμένος ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του μέσα στὸν ὄμο τῆς Μηλιάς...

Μὰ τί εἶνε;

— Νά!... Αὐτὸς ἐκεῖ... ὁ διάβολος... τὸν φοβάμαι... τὸν φοβάμαι...

— Δὲν εἶνε διάβολος, παιδί μου... Εἶνε ἀράρης... Ἐγὼ ἔχω δεῖ κι' ἄλλη μιὰ φορά σ' ἕνα πλοῖο...

— Μὰ ἐγὼ δὲν εἶδα ποτέ μου...

— Δὲν θυμᾶσαι τὶς ἱστορίες πού μᾶς ἔλεγε ὁ πατέρας γιὰ τὸν τόπο πού ζοῦν οἱ ἀραπάδες, ἐκεῖ πού εἶνε τὰ μεγάλα φεῖδια;... Ἐλα, πάρε καὶ σὺ λιγάκι σούπα, χρυσό μου καὶ μὴ φοβάσαι ἄδικα...

Τὰ παιδιὰ εἶχαν πειὰ συνέλθει ἐντελῶς κι' ἔτρωγαν καὶ συνωμιλοῦσαν, ὅπως ἄλλοτε. Οἱ ἄλλοι πού θρискόντουσαν μαζί τους, τὰ κυττοῦσαν εὐχαριστημένοι... Ἐν τούτοις ὁ Γιαννάκης δὲν

ἔπαυε νὰ κρυφοκυττάζῃ με δυσπιστία τὸν μαῦρο ὑπηρέτη.

— Ζοζό, σὲ φοβάται! εἶπε ὁ ἡλικιωμένος κύριος... Χόρεψέ του λιγάκι, γιὰ νὰ σὲ συνηθίσῃ.

Ὁ καλὸς Ζοζὸς τότε, πῆρε ἀμέσως τὸν Γιαννάκη καὶ τὸν ἔβαλε σ' ἕνα καθισμα. Ἐπειτα ἄρχισε νὰ χοροπηδάῃ μπροστά του, τῶς ἀστεία, με τῶσους κωμικοὺς μορφασμούς, ὥστε ὁ Γιαννάκης ἔβαλε τὰ γέλια...

— Ἄν φοροῦσα τὸ παντελόνι μου, θὰ ἐχόρευα κι' ἐγὼ μαζί σου, εἶπε στὸν μαῦρο. Μὰ δὲν τὸ φορῶ!...

Σὲ λίγο, ὅταν ἔφαγαν, ἡ Μηλιά σήκωσε τὰ ὠραῖα καὶ γλυκὰ μάτια της πρὸς τὸν ἡλικιωμένο κύριον καὶ τοῦ εἶπε:

— Σὰς εὐχαριστῶ παραπολύ, κύριε, γιὰ ὅ,τι κάνετε γιὰ μᾶς. Τώρα, ἄμα στεγνώσουν τὰ φορέματά μας, θὰ μπορέσουμε νὰ ἐξακλουθήσουμε τὸν δρόμο μας...

Τὴν στιγμή ἐκεῖνη γύρισε ἡ κυρία Πολυξένη κι' ἔφερε μαζί της, ἕνα φουστάνι κι' ἕνα πουκαμισάκι γιὰ τὴ Μηλιά, ἕνα παντελόνι καὶ μιὰ μπλούζα γιὰ τὸν Γιαννάκη καὶ δυσὸ ζευγάρια παπούτσι.

— Ἐλάτε μαζί μου στὸ πλυσταριό, εἶπε στὰ παιδιὰ. Θὰ σᾶς ζεστάνω νερό γιὰ νὰ λουσθῆτε καὶ ὕστερα θὰ φορέσετε αὐτὰ τὰ φορέματα.

Ὁ Γιαννάκης ζήτησε ἀπὸ τὴ Μηλιά τὸ βρεγμένο παντελόνι, καὶ με τρόπο ἐπῆρε ἀπὸ τὴν Μηλιά τὸ μαντήλι. Ἐπειδὴ ὅμως ἦταν τυλιγμένος με τὰ σκεπάσματα καὶ δὲν μποροῦσε νὰ περπατήσῃ, ὁ Ζοζὸς τὸν πλησίασε καὶ τὸν ρώτησε:

— Θέλεις νὰ σὲ πάρω ἀγκαλιά;

— Ναι, ἀποκρίθηκε ὁ Γιαννάκης.

Τότε ὁ μαῦρος τὸν σήκωσε στὰ χεῖρα κι' ἀφοῦ τὸν χόρεψε λιγάκι, πρᾶγμα γιὰ τὸ ὁποῖο πολὺ εὐχαριστήθηκε ὁ Γιαννάκης, ἀκολούθησε τοὺς ἄλλους στὸ πλυσταριό.

Ὁ μαῦρος καὶ τὸ παιδί εἶχαν γίνει πειὰ φίλοι.

Ἐκεῖ τὰ παιδιὰ λουστήκανε, καθαριστήκανε, φορέσανε τὰ καθαρὰ ἀσπρόρρουχα καὶ φορέματα, τὰ ὁποῖα εἶχε φέρει ἡ κυρία Πολυξένη.

— Τί καλὰ πού εἶμαστε τώρα! εἶπε ὁ Γιαννάκης. Ἄν χτενιζόμαστε κιόλας, θὰ εἶμαστε ὅπως στὸ σπίτι μας.

— Ἐγὼ θὰ σᾶς πάρω στὸ δωμάτιό μου καὶ θὰ σᾶς χτενίσω, εἶπε ἡ κυρία Πολυξένη. Ἐτσι θὰ παρουσιασθῆτε στὸν κύριον καὶ στὴν κυρία Ντουμάν, πού θέλουν νὰ σᾶς μιλήσουν. Ἐλάτε... πηγαίνουμε...

Καὶ ἡ κυρία Πολυξένη ὠδήγησε τὰ παιδιὰ στὴν κάμαρά της καὶ τὰ χτενίσε.

Ἐντῶμεταξὺ ἔκανε μερικὲς ἐρωτήσεις στὴ Μηλιά γιὰ νὰ μάθῃ σχετικά με τὴν προέλευσί τους καὶ γιὰ τὸν σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ τους.

Ἡ Μηλιά ὅμως δίστασε ν' ἀποκριθῆ, φοβήθηκε νὰ πῆ τὴν ἀλήθεια κι' ἐμάσησε τὰ λόγια της... Αὐτό, δυσαρέστησε κάπως τὴν ἀγαθὴ οἰκονόμο, ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ ὑποπτεύεται. Μὰ ἡ συμπαθητικὴ φυσιογνωμία καὶ οἱ καλοὶ τρόποι τῶν παιδιῶν τῆς ξαναφέρανε γρήγορα τὴν ἐμπιστοσύνη της.

«Θὰ θέλουν, φαίνεται, νὰ μιλήσουν μόνο στὸν κύριον, σκέφτηκε. Δὲν θὰ εἶνε κακὰ παιδιὰ. Ἴσως νὰ κρύβουν καμμιά δυστυχία... καὶ τίποτε ἄλλο... Ἄς μείνουν λιγάκι στὴν ἔπαυλι τὰ καῦμένα καὶ βλέπουμε... Τὸ σπίτι αὐτὸ εἶνε μεγάλο καὶ φιλόξενο...»

Σὲ λίγο γύρισε ὁ Ζοζὸς, τὸν ὁποῖο εἶχε στείλει ἡ κυρία Πολυξένη νὰ ρωτήσῃ τοὺς κυρίους πότε θὰ ἤθελαν νὰ ἴδουν τὰ παιδιὰ, κι' ἔφερε τὴν ἐξῆς ἀπάντησι:

— Ὁ κύριος εἶπε: "Ἐφαγαν, δὲν εἶν' ἔτσι; Ἐ, τὸ ἴδιο θὰ κάνουμε τώρα κι' ἐμεῖς... Ἄς περιμένουν...»

Λοιπὸν, Γιαννάκη, ἐξακολούθησε ὁ μαῦρος, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν μικρὸν φίλον... "Ἐργεσαι μαζί μου νὰ ἴδῃς τὰ σκυλιὰ τοῦ ἀφέντη;

— Ἄν θέλῃ ἡ Μηλιά...

— Πήγαινε, φτάνει νὰ ἔρθῃς γρήγορα... τοῦ εἶπε ἐκεῖνη.

— Καὶ σὺ;

— Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ νὰ βοηθήσω τὴν κυρία Πολυξένη...

(Ἄκολουθεῖ)

